

הפסקת קפה

חוליקין

אסופת שירים וסיפורים בנושא קפה

הפסקת קפה

אסופת שירים וסיפורים בנושא קפה
מבחר כותבים

הפסקת קפה

אסופת שירים וסיפורים בנושא קפה
מבחר כותבים

מז'יב
ספרים

הפסקת קפה | מבחר כותבים
Coffee Break | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
איור כריכה: חוה גדיש
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9..... מיי גרין ג'ק | צביה שמש
- 12..... היכרות | דלית ולדמן
- 14..... מוגזם להפליא | תות הרמס סאטורי
- 15..... הייתי, היינו | אלי פוקס
- 17..... קפה במיטה | אברהם (רמי) ישראל
- 18..... הקפה שלי | רויטל משעלי
- 19..... בערוב ימיה | שרון הר פז
- 20..... הבאנו את הכלה | שירי גולדברגר
- 21..... ברבע לחורף | תות הרמס סאטורי
- 22..... אגדה עירונית | חגית בת־אליעזר
- 23..... קפה To go | מלכה אורמן
- 24..... קעקועי קפה | תמר דוד־כריספי
- 25..... מזון לנשמה | יהורם גלילי
- 26..... שנות ה־70 | עדה מיכל ויינשטיין
- 27..... תה אנגלי אחה"צ | שרון הר פז
- 28..... מלכת שבא | שירי גולדברגר
- 29..... קפה קר | אורית סרן
- 31..... חולמת קפה | אסתר א. קאפח
- 32..... מתוך בעבור זה | תות הרמס סאטורי
- 33..... בבית הקפה | שיר מנור
- 36..... קרואסון באלוזה | מלכה אורמן
- 37..... קפה, מאפה וסיפור המעשה | מנשה בן־שמעון־הכהן
- 39..... קפה - אדם | תמר דוד־כריספי
- 40..... הקוראת בקפה | נועם מאיר שדות
- 41..... לרוויה | חגית בת־אליעזר

42.....	שתיים בקפה סיגליִנְקָה (סיגל גוטר)
44.....	בית קפה מרים הדר
46.....	נס בטעם של נס שירי טורף־זינרייך
48.....	כוס קפה בבקשה דפנה חיימוביץ'
53.....	נקמת המלצרים יהורם גלילי
56.....	בדוים שירי גולדברגר
57.....	ספלון קפה אברהם (רמי) ישראלי
58.....	זיכרונות של ניחוח קפה מנשה בן־שמעון־הכהן
59.....	אוקטובר 2024 חגית בת־אליעזר
60.....	אספרסו דליה־רות הלפרין
63.....	בחירות עדי בלכמן־סופר
65.....	קפה שחור בזמן מלחמה סיגליִנְקָה (סיגל גוטר)
66.....	ירמיהו בבית קפה עדנה אפק
67.....	מורשת עדה מיכל ויינשטיין
68.....	קפה על הכנרת מנשה בן־שמעון־הכהן
69.....	* יאנה סיטרמן־לסרי
70.....	מחול השלום שירי גולדברגר
72.....	ראשית מאי מלכה אורמן
73.....	אישה אחרת שיר מנור
76.....	מקניטה קרן גפני
77.....	בהמתנה שרון הר פז
79.....	קפה הפוך עמיר תומר
81.....	תשוקה מתפרצת יהורם גלילי
83.....	תירוץ עדה מיכל ויינשטיין

הפסקת קפה היא אסופת שירים וסיפורים מטעם מוטיב ספרים שמאגדת יצירות שעוסקות במשקה הקטיפתי המריר החום־שחור ומלא הארומה על כל היבטיו – מהחוויה האישית והיום־יומית ועד להיבטים הפילוסופיים והרגשיים שמציב המשקה המוכר. הקפה הוא מזמן לא רק משקה סתמי אלא משקה המקרב בין אנשים ובין תרבויות. בין הדפים תמצאו רגעים של הפסקה, של שיחה, של שקט ושל חיבור. כל יצירה מביאה עמה את טעמו המיוחד של המשקה האהוב וארומת הרגע, ומזמינה את הקוראים לקחת הפסקה משגרת היום ולהתמסר לעולם שמחבר בין רגש, מחשבה ותרבות.

מיי גרין ג'יק

צביה שמש

בטרם אתחיל, קראתי בעיון את עלון השימוש:
"אם אין הוראה מפורשת אחרת
המינון המומלץ
פעמיים ביום
בוקר וערב
רצוי לאכול משהו קטן(לא על בטן ריקה..)
בבוקר אחרי כוס מים
בערב, שלוש שעות לפני השינה."

מומחים בתחום גורסים, כי המינון יכול להשתנות בהתאם לסוג הנצרך, לגיל ולמצב האישי של כל משתמש. חשוב להפעיל שיקול דעת לקרוא ולהתאים את הדברים לפי הצורך. לא ידוע על תופעות לוואי. פשוט, ברור, גמיש.

אני, בת אנוש בגיל אמצע החיים, נצר לאבא יקה, שומרת על עקביות בשימוש וממלאה אחרי הוראות ברורות: כל בוקר, לאחר התעוררות חלקית, בעיניים טרוטות גוררת רגליים למטבח, לוחצת על הכפתור האדום של 'תמי' שמגיבה אלי בצפצוף טרונייה, מחממת את עצמה בהמיות ונשיפות עד לנקודת הרתיחה הבלתי נמנעת.

בכחולה של 'איקאה' יוצקת את מינון הבוקר, מוסיפה נגיעת 3% 'תנובה' ומשאירה את הבוחשת. נותנת זמן לדברים להתגבש בטרם אערה את התכולה לתוכי. בחלוף 5 דקות ורק אחרי שמסיימת עד הטיפה האחרונה, זה קורה. פעילות מעיים מבורכת מנקה אותי, מעירה ומכינה אותי ליום חדש.



יש שיגידו כי ההרגל הוא שקבע את ההתניה ובבוקר יום כיפור (בשל צום שלא מאפשר את הרוטינה) אכן פעילות חילוף החומרים משתבשת, אבל זה במסגרת "ועניתם את נפשותיכם" כך שיש יוצא מהכלל.

במהלך יום העבודה אחרוג לעיתים ממנהגי ואוסיף טורקי קטן או הפוך גדול. בפיקניקים עם החברים אני מגוונת עם ה'מקינטה' שעופר מכין. אמרנו כבר: פשוט, ברור, גמיש.

חשוב לזכור: לא להגזים. אם המינון לא מספק יש להפעיל שיקול דעת. אם הטעם לא נרכש מומלץ לא לוותר. אפשר פשוט להחליף ולנסות פילטר, קצר, ארוך או לאטה.

אימי ז"ל גם שמעה פעם מחברה שמאד עוזר להעביר מיגרנה עם שחור לתוכו סוחטים חצי לימון. חייבת להודות שלמרות גילי המכובד ומנעד המיגרנות שחוויתי בחיי, לא הרחקתי לכת להתנסות בהמלצת אותה חברה.

הפעם השנייה בה חוזר ריטואל הבוקר קורה עם תחילתה של מהדורת החדשות בשעה 20:00. מקולחת, בחברותא עם אישי היקר, ישובים על הספה בסלון עם 2 הירוקות של 'איקאה' והקפדה על ה'משהו ליד' (חלילה לא על בטן ריקה). עוגה ביתית, ופל או תמר מג'הול, מכסים על ההוראות המפורשות ובזכותם גם אין צורך בהמתקה.

שלושת המדפים במטבח יעידו כי אני נאמנה למקור (גם כשהוא לא ממש נאמן לעצמו)..

בשלושת העשורים האחרונים שונתה האריזה: הגודל, הצורה, הנפח. פעם הצנצנת שמנמוכה, באחרת היא צרה וגבוהה. המכסה שתמיד נשאר 'ירוק בקבוק' ונסגר בהברגה, מקבל טיפול תואם את השינויים שמתחתי. יש צנצנת קטנה המתאימה לנסיעות ואחת בינונית שקניתי לכל ימי הפסח. כשרה. כשרה. כשרה.

אחרי שהגרורים החומים מרוקנים מהצנצנת, מניחה למכסה הירוק לנוח בצד בסבלנות בזמן שהמדיח מכשיר אותה לפרק ב' בחייה. שלושת המדפים במטבח נולדו עבור אותן צנצנות שמלואו בערב רב של קטניות, פיצוחים, קמחים, סוכריות ומיני מזונות יבשים.



היום, כשהמדפים והמגירות מזווה באכלוס מלא עד אפס מקום בצנצנות עם המכסה הירוק, אני קונה את אותם גרגרים חומים בעלי ארומה נפלאה ארוזים בשקית ואקום, מעבירה אותם לצנצנת אטומה ייעודית וממשיכה באותו מינון שעובד עלי מצוין כמו שהקפה המגורען הטוב שלי יכול ויודע לעשות כבר 129 שנים - my green Jacobs.



היכרות דלית ולדמן

קפה פנתי

מגיש קפה

קזה,

לשמפגיש

טעמים.

ואתה,

בקלצה שתרה

מביט בי

עלמה.

מביט ושואל

התהני שלי?

ואני,

משתאה.

קצת,

משתאה ומביטה בך.

רטט הלב,

מרגש.



משיקים כוסות,
משיקים מבט,
נושקים...
שפתים.

ואתה,
חופן אותי אליך
תשוקה מרגשת.

זרות
הופכת
למגע.

מגע
אהבה.

התרגשות.



מוגזם להפליא תות הרמס סאטורי

קראתי באזורים ההם:
אני מאמין כעת:
מרמים אותנו בספורים.

הפל קורה כאן:
ביפי הארץ המזהירה לשוא:
חוזר לכרטי פרטים.

פל הלא יתכן:
הלא יאמן:
הנשרף המאפל והנבכה.

אחרים החוגגים בבתי הקפה
המלאים: בצל עץ ובלי עצבת:
עוד מנשיכו לזמר
עד אין מחר.



הייתי, היינו

אלי פוקס

מתקרבת אל השלחן, אני מזיז את הכפסא
מוזג לך כוס של מים, גם הפה שלי צמא
אם ארגיש בנוח, אספר לך על עצמי
הנה התפריט
תבחרי כל מה שרק שתרצי

לילות עם חומוס חמוצים, אצל פהן בשבת
בלי עדר, צנצנת מסטיק עגל אדם, ותגיד תודה
על אי תנועה בהפסקה עם חצי פתה ושוקולד פרה
בשטחים גבינה, תירס מקופסא, כל הקבנוס בלבנון, גיוס שחרור, צבא

מניח שפעם ינקתי
לא שאלתי, בטח אמא שלי זוכרת
ומה שאני לא שוכח
זו דווקא העוגה שהיא של היום הלדת
פרוסה אחרי פרוסה היא נותרה שלמה
והשאירה לי הרבה מקום בבטן (שמאז היא נשארה ריקה)

סט'יק בקהיר, הכי טעים שאכלתי ever בחיים
ימים באויר עם אננס, בננה לוטי, באגט ציקן באיים



רציתי את כל החי-צומח-דומם, אֵוֹר
 אֶפְלוּ דִבְרַתִּי עִם אֱלֹהִים
 הִלַּכְתִּי לְאֵבוֹד
 לֹא הָיָה לִי כְלוּם סְבִיב
 רַק דָּל וּמַחֲלַת גְּבִהִים

וְהֵיחָא מַתַּל קְצִיר
 וּבְדִירָה שָׁל זֹו מַתַּל אֶבִּיב
 הַיְתָה, וְעוֹד הָיוּ, אֶבֶל זֶה לֹא בְדִיוֹק הַתְּאִים
 אֲז לֹא מִמָּשׁ הוֹצֵאתִי אֶת הַיָּדִים מֵהַפִּיסִים

שְׁנַמְתִּים בַּמִּקְפִּיא עִם קִבְיוֹת שֶׁל קֶרַח
 נִסִּיתִי לְעַרְבֵב, אֶבֶל אֶת הָאֵמֶת אֶת מִי אֲנִי מוֹרַח
 הָרִי בָּא לִי
 לְהִרְטִיב אֶת הַגְּרוֹן
 בְּמִשְׁהוֹ חֶדֶשׁ, לְגַעַת
 כְּזֶה שְׁיַעֲרִי לִי אֶת הַבְּלוּטוֹת, שְׁיַחְזִיר תְּחוּשָׁה לְטַעַם
 שְׁיַמְו צָבַע לְאוֹר שְׁאֲנִי נוֹשֵׁם
 שְׁיַגְרֵם לִי לְטָרֶף, לְהַפְסִיק לְהִיּוֹת רַעֲב
 לְאֶכֶל עִם הַיָּדִים, לְלַכְלוֹךְ, וְלֹא לְהַתְּבַיֵּשׁ
 לְטַעַם אֶת כָּל הָעוֹלָם, אֶת כָּל הַחַי-צוּמַח-דוּמָם

אֲז אִיךְ מִכָּל הַרְעֵשׁ הַזֶּה הִפְכֵתִי לְכוֹס קָפֶה רוֹתֵם, עִם סוּיָה בְּזוּכֹכִית
 אִיךְ מִכָּל הַרְעֵשׁ הַזֶּה הִפְכֵתִי לְכוֹס קָפֶה רוֹתֵם, עִם סוּיָה בְּזוּכֹכִית



קפה במיטה אברהם (רמי) ישראלי

בקוש שְׂיֹבֵא לוֹ קֶפֶה לַמְטָה
הַתַּעֲצֵל לַשְׁלֶחַן לְגִשְׁת
רְצָה בְּפִנוּק כְּמוֹ בְּשֵׁנַת שְׂמֵטָה
לֹא קֶבֶל. אִישׁ לֹא קָלֵט בְּרִשְׁת.

חֲשֵׁק בְּקֶפֶה מִבְּלִי לְקוּם
מִיּוֹן בְּקָר שְׂפִינָה בּוֹ גַם צְפוּרִים נְחוּת
בְּלִית בְּרָרָה קֵם לְשָׁפוֹת קוּמָקוּם
הַכִּיּוֹן לְעֲצָמוֹ קֶפֶה תוֹדֵךְ אֲנַחוּת.

הוֹסִיף לוֹ סֶכֶר וּמַעַט קִנְמוֹן
מִשְׁהוֹ שְׂמֻזְמָן לֹא טַעַם בְּעֲצָמוֹ
חֶמֶם בְּתַנּוּר סוּג שֶׁל סִהְרוֹן
קֶבֶל הַרְגֵּשָׁה שֶׁל רוּמָמוֹת מַעֲמוֹ.

נִכְנַס לַמְטָה עִם כָּל הַכְּבֵדָה
מִשְׁתוֹקֵק לְהַתְחִיל בְּמַאֲפָה וְקֶפֶה
תְּנוּעָה אַחַת לֹא נְכוּנָה, זֹו עֲבָדָה
הַכֹּל הַתְּהַפֵּךְ עָלָיו, מַחְזָה לֹא יָפָה.



הקפה שלי רויטל משעלי

מחכה לקפה הבית שלי
קפה קפוצ'ינו עם ללא קצף
עם חלב שקדים בספל קטן.
הטעים ביותר מכל סוגי הקפה
לשטעמתי בבתי הקפה
בארץ ובחו"ל.

קפה שמקרב
פומח לקבות
משחרר מתחים
יוצר אנרגיה.



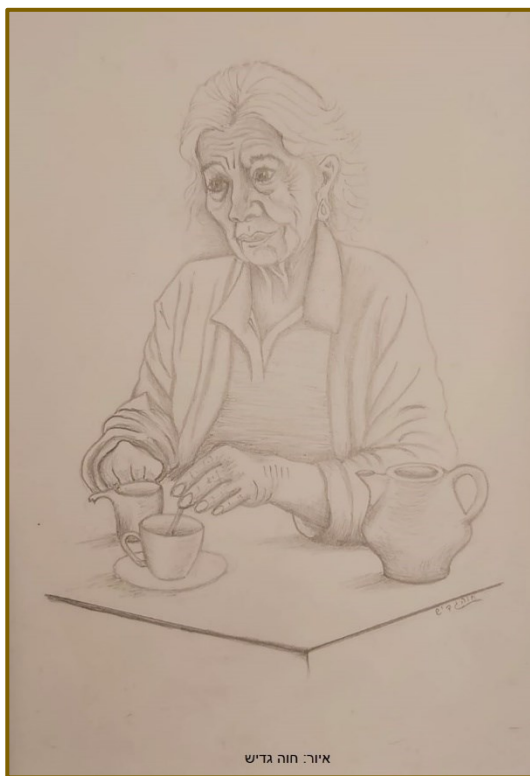
בערוב ימיה

שרון הר פז

היא לא התכוונה לחיות ככה. לא בערוב ימיה. הקפה של הבוקר הציל אותה. המתיק לה במקצת את השעות הראשונות אחרי שפקחה את עיניה.

בערוב ימיה... היתה יושבת, לוגמת לאט, טובלת עוגיה בקפה החמים, לפעמים שתיים, כשהרגישה צורך לפנק את עצמה.

בערוב ימיה... קפה שחור עם הל המתיק לה את בקריה.



איור: חוה גדיש



הבאנו את הכלה

שירי גולדברגר

רוחפים
מכבדות פולי קפה, המזי נרד,
קרפיון אדם בטסי הפקר,
אבני פחל, פיליגרון תופיני הדודות.
סכיה,
חשיקה ארגמן, תמוכת טבעות בוערות,
וקשטוה,
שמלת אדם, טופז, פתוחי מראות יקרות.

הירח – גבישים סכריים.

מתחמנת רק אתך

לצלילי מוסיקה ערבית:

"באנו באנו באנו"

הבאנו את הפלה

ובאנו."*

* ערבית: جينا وجينا وجينا جينا العروس وجينا



ברבע לחורף תות הרמס סאטורי

ירושלים לבחירה:

תל אביב לשירה

אך העיר חיפה איננה משוררת:
נד (מי זוכר?) לא עוד יורה שירה
ב'קפה נטו' שלו בשדרות מרעה:
חיפה היפה עכשו ארץ אחרת

אמתית לגמרי ובלי עתיד
שננטשה: רק אותה ידעתי

משעה רחוקה של חסד סתוי שמחציתה כפיה
עד לרגע הסופי הבלתי מדויק שכלו קפיצה

לפני שלל התגיות הנסגרות פאן מקדם ברבע לחורף.



אגדה עירונית חגית בת־אליעזר

לש סמטה אחת בסבך הרחובות
בה בית קפה קטן ובו שלחן פנתי
שם יושב האיש האחד שמחכה לי
שיביט בי ודבר ויקשיב

הדברים שיתחכו
בגנה הזמן הזה
יפסו אותי עם חיי

כשאצא משם מחדשת
לא יוכלו לי הרחוקים והקרובים



To go קפה

מלכה אורמן

לגמזע, למצץ, לינק
בכוס בתרמוס, או בקשית
עם קרח, מקצף, קנמון, רוטח
לאט, בלגמות, וקפוז –
כל היום...

להתעורר לריס ולשאף
ובמלא הפה –
להרטיב את הגרון.
לא מתחלף במים טמפרטורת הסדר, או קרים
לא במיץ תפוזים טבעי סחוט, או בגויבה...

בישיבה, ברביצה, וב-To go,
מוכנה לה בכל מרירותה, ואתה
במכונית, לצד המחשב, ואתה אהובי
זהו זמן שאול ומתוק של מנוחה
לשאף עמק ובניחוד, ולהרגע.



קעקועי קפה

תמר דוד־כריספי

הוא חלף ליד האישה קצוצת השיער ומבטו נתקל במבטה. היא הסיטה מיד את עיניה ושקעה בפלאפון. הוא התיישב בשולחן עגול קטן בפנית בית הקפה בזווית בה ניתן היה לראות את גב האישה החשוף. הוא נדהם מקעקועי כוסות הקפה על זרועותיה וגבה. הוא תהה מה עלה בדעתה של אישה לקעקע כוסות קפה בגדלים שונים.

הוא הרהר בסיבות לקעקועיו: שם אימו שהלכה לעולמה בטרם עת, אמרה יפנית שנגעה לליבו, כלב שמעולם לא היה לו וקופידון בתקווה לאהבת אמת.

הוא שמע את האישה מתארת בקול רם ובדייקנות למלצר ארוך השיער את הקפה המפורק כשהוא מהנהן בראשו כאות להבנה והקשבה.

כשהקפה הוגש כעבור דקות ארוכות היא בחנה את הכוס וצלמה אותה באמצעות הפלאפון. הוא דמיין אותה שוכבת על מיטת המקעקעת ומוסיפה עוד כוס קפה לאוסף הקעקועים.

לפתע היא קמה מכיסאה והחלה לנוע במהירות לעברו כשהיא אוחזת בכוס הקפה שהפך ממפורק לשלם. כשהתקרבה אליו הפכה על השולחן במהירות את כוס הקפה שתכולתה נשפכה לכל עבר, קירבה את הכוס לפניו ואמרה נחרצות "כעת קרא את מזלך בקפה במקום לנעוץ עיניים, אולי מזלך יאיר לך פנים במקום אחר!"



מזון לנשמה

יהורם גלילי

"אֲנִי נוֹתְנִים לָךְ

מִזֶּן לְגוֹפִי,

וְאַתָּה נוֹתֵן לְנוּ

מִזֶּן לְנִשְׁמָה"

אֲמַרְהָ הַמְּלַצְרִית

לְלִמְוֵה בְּבֵית הַקֶּפֶה

בְּשֶׁרֶזְנָה,

אוֹחֲזֵת בְּחֻזְקָה

בְּסֶפֶר שִׁירָיו.

הַרוֹכֵס בְּאַרְנָק

נוֹתֵר סָגוֹר

בְּפִים הָאֲחוֹרִי,

בְּמִכְנָסָיו שֶׁל

הַמְּשׁוֹרֵר הַנְּדָהּם.



שנות ה־70 עדה מיכל ווינשטיין

שנות ה־70 המאחרות,
אני מתעוררת לריח קפה המתפזר אט אט בבית
כמו ענן שמחבק אותי,
אני מדלגת במעלה המדרגות אל המטבח,
אתה מראה את המטחנה בצבע חרדל
מסביר לי על פולי הקפה שקנית בעיר העתיקה ומלטף את ראשי.
עכשו יושבת ושבעה.



תה אנגלי אחה"צ

שרון הר פז

היא מוזגת לנו תה מתוך קנקן צחור. אני מעדיפה קפה שחור עם הל ריחני, קפה שחור מהביל שבושל בג'ווה ונמזג לפינג'אן.

"ווד יו לִיִּיק אָ סְקוֹן?" קולה ערב, שקט, אנגלי.

"יָס פִּלִּיז" (קצת קשה לי עם הפליז הזה בכל משפט. ישראלית אינה רגילה. המלה "בבקשה" לא ממש שגורה בפינו, לא בדור שלי).

"מִילְק?" תוהות גבותיה עת ידה מרימה את הקנקנון.

"נו, תִּנֶּק יו". חלב בתה??? אם כבר, אז בקפה נמס. אבל אני מעדיפה שחור. אני מוסיפה חצי כפית סוכר ובוחשת היטב. הלואי וזה היה קפה, הלואי וזה היה קפה. היא מקרבת אלי את הצלוחית ורומזת לי להוסיף פלח לימון.

אני חשה את מבטה נח עלי. אני מרימה את עיני אל עיניה, שמחה לגלות בהן הבנה למצוקתי: אין קפה בשעת התה.



מלכת שבא שירי גולדברגר

קפה וקלי,
תולעת שני.
באור הזולג
פז מסתחרר.
קירות קנמון
ורסיסי אגוזים,
חוטי פסטה,
מנהגים מקומיים.
תורק,
ספיר גזרתו,
אדם, פטדה,
זה שנפשה אהבה.



קפה קר

אורית סרן

היום הגיה
הקר ביותר השנה

חממתי את הסלון
משעה מקדמת,
יודעת שאתה תמיד
קצר רוח להקדים

גשם שוטף בחוץ,
לסעודת לילה בשלתי
את כל הטעמים שלא
הספקתי להטעים אותך

התפחתי בצק
לאפות לבן פת קלומות,
שתבלע את הרעב
שאנחנו מטיחים זה בזה



רציתי שְנִבְעָר בְּתוֹכְנוּ
שְׁלֵא תִשְׁלַט בְּנוּ אִשׁ זָרָה,
רציתי לִלְחֹשׁ לָךְ
'בּוֹא נַעֲשֶׂה אֶהְיֶה אֶחְרָת'

הַשָּׁחַר עוֹלָה, אֵין לוֹ
סְנַטִּימָנְטִים לְמִשׁוֹרְרִים,
שׁוֹב הוּא קוֹבֵר
אֶהְיֶה שְׁקִפְאָה

עַל הַשִּׁישׁ מְנַחִים
שְׁנֵי סִפְלֵי קֶפֶה קָרִים

מִמְתִּינִים לְנִשְׁיָקָה



חולמת קפה

אסתר א. קאפח

טָרַם נִפְקָחוּ עֵינַי
נְחוּם הַקֶּפֶה הַגִּיעַ לְנַחֲרֵי
רֵיחַ מְשַׁכֵּר וּמוֹכֵר
כְּבִשָּׁם מְעוֹרָר אֶת חוֹשֵׁי
מֵהִפְנֵט מִבֵּט אֶל כּוֹס מִהֲבִיל
לְהַקִּימֵנִי מִחֲלוּם חֵלֶם.



מתוך בעבור זה תות הרמס סאטורי

כַּעֲבַר אַרְבַּעַיִם וְשֶׁבַע שָׁנִים:

שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנוֹת לַמּוֹד

לְשִׁמוּנָה בְּתִים

חֲפוּשִׁים

מִיָּנִי עֲבוּדָה מִיָּן:

לְקַחַי "יְכוֹל" "אֶבֶל" "עֲלוּל" "צָרִיד":

אִין סֶפֶר סֶפְלִי גַם קָפָה

תְּשִׁלוּמִים

כְּהִנָּה וְדִבְרִים נוֹסְפִים:

אוּלִי

כְּדֹאִי

פְּשׁוּט שְׁתִּהְיֶה לְמִשׁוֹרֵר.



בבית הקפה

שיר מנור

ניסיתי שלא להביט סביב ולא לראות דבר, כיוון שמישהו אמר לי פעם שכמה רגעים כאלה שבהם מתנתקים מן החושים ומתמסרים לנשימות יכולים להועיל לי עד מאוד. אז התמסרתי קצת, ולפתע מצאתי את עצמי יושבת בבית הקפה הפינתי שהמלצרים בו הכירו אותי היטב וידעו מהי המנה הקבועה שלי (הפוך עתיר קצף ופאי תפוחים בחמימות בינונית). הנשימות התפזרו אז שקעתי בשיחה דמיונית ערה עם אהוב ישן, חברה עתיקה ומשפחה נשכחת, והנה כבר קפה ועוגה לידי, ואני בוחשת כפית סוכר ולוגמת מן החם והמתוק והמריר הזה והקצף הענני מתפצפץ על שפתיי, ונועצת מזלג קטן בעוגה ומתענגת על כל נגיסה חצי חמימה של מתיקות רכה המתובלת בציפורן ובקינמון.

ואז ראיתי שבחור אחד אשר ישב בשולחן סמוך מציץ בבחורה בשמלה צהובה שישבה לבדה בשולחן סמוך אחר, וחשבתי לעצמי כמה זה חצוף שהוא לא מסתכל עליי, והרי נאה אני וחביבה, עם תואר שני בביולוגיה מולקולרית, וגם אני יושבת כאן לבדי ומקרינה נואשות מושכת. החלטתי לקחת את הבחור הזה על עצמי כמשימה, על אף שכלל לא חיבבתי את הפוני החום שלו ואת משקפיו האדומים וחולצתו המכופתרת התחובה במכנסיו האלגנטיים רמזה לי כי הוא מאותם אנשי עסקים המחפשים בחורה שתתרשם מהונם, ואני מהמתאהבות ברוחניות.

נעצתי בו מבט אחד כחול גדול שתרגלתי ארוכות מול המראה, וכיוון שראיתי שמבטי כלל לא זכה לתגובה, המשכתי להביט, עד שעדשות המגע כמעט קפצו מעיניי באותה קפיצות היסטורית המאפיינת לעתים עדשות קשות.

נזכרתי באחת מחברותיי הקרובות, אשר אמרה לי באחד הימים שאם אחכה שבן זוגי העתידי ייגש אליי אז לא אתחתן לעולם, והאמירה הזו, קלישאתית ככל שתהיה, הציקה לי מאוד על אף שלא שאפתי להתחתן.



אותה חברה מבוגרת ממני בעשר שנים, כלומר היא בת 42, והיא חכמה ומנוסה ממני, אז החלטתי ביני לביני להקשיב לה וליזום קשר עם הבחור הזה, שכזכור, כלל לא מצא חן בעיניי כלל.

ביקשתי מן המלצר החביב שנעץ מבט ברגליי החשופות, שמהן צמחו שערות בהירות ארוכות מדי, שייקח את שאריות הקפה והפאי שלי ויעביר אותם אל שולחנו של הבחור שהמשיך ללטוש מבט אפור לכיוון הלא נכון. תהה המלצר: "מדוע את רוצה שאעשה זאת? הרי אותו בחור מביט כעת בבחורה צעירה ויפה ממך!" גייסתי את המבט השטני ביותר שהצלחתי להפיק כדי לדקור את עיני המלצר, והוא, בריצה קלה, העביר את ארוחתי הדלה אל שולחנו של הבחור. הבחור תמה, הביט במלצר, ואמר לו: "זו ודאי טעות. אני נוהג לשתות תה צמחים ועוגת שוקולד חמה, ולא קפה הפוך ופאי תפוחים קר. מלבד זאת, כבר שתו מן הקפה ואכלו מן העוגה, אינך רואה?" המלצר הצביע עליי והחוויר וניכר בו שלא עולה בידו לומר דבר. בראש מושפל ובצעד גמלוני פסע באיטיות לכיוון המטבח, משתדל להתחמק מעיניי.

התקרבתי אל שולחנו של הבחור והתיישבתי. המשכתי לאכול מן העוגה שלי על אף שכבר נעץ בה את שיניו הצהובות. הוא שאל בנימוס: "גברת, מה את עושה פה?" סיפרתי לו על דבריה של חברתי החכמה והמנוסה והוא שקע במחשבות למשך חמש דקות ואז אמר: "תשמעי, שקלתי כעת האם לומר לך שאני נשוי או שאני הומו, כי אני בחור מאוד מנומס, ולא נוטה לומר לבחורה בפנים שאינני מעוניין בה. אבל מה, את נראית לי בחורה שמבינה עניין, ואני בוחן כעת גישה אופנתית המכונה 'חוסר טאקט משווע', אז - אני לא מעוניין בך. אנא לכי". לאחר שאמר את הדברים, סיפרתי לו כמה כדאי לו להיות איתי ולא שכחתי לציין את התואר השני המלכב שלי ואת ארבעת חתולי הרחוב שאימצתי השבוע. ניכר היה בו כי הוא משתעמם עד מאוד. בעודי מדברת הזמין חשבון והלך.

צהובת השמלה שישבה בשולחן הסמוך, זו שהיא יפה וצעירה ממני, הביטה בי בערגה תוך שהיא שותה מקיאטו בכוס שקופה. תהיתי מדוע עיניה החומות הגדולות ממוקדות דווקא בי כבר לא מעט דקות, וחשבתי שייתכן כי היא לסבית, וגם אני למעשה מעדיפה בנות, אז התיישבתי



לידה וליטפתי את הקארה השחור המבריק שלה והיא רעדה מצחוק כשאמרה ששפתיי מוכתמות בקצף ובשיניי דבק תפוח אפוי. המלצר שחיוורונו התחלף באדמומית קלה צחקק עם המלצרית חומת הצמה, ואני וצהובת השמלה והלכנו חבוקות לביתה שבפלורנטיין פינת הרצל.



קרואסון באליזה מלכה אורמן

על שפת המדרכה שלחננו עגל
רק לי ולך, אהובי,
הפקר צח וקרוס לחי מלטפת,
וסביבנו ריחות הקמאה בקרואסון
וקפה עז וקצוף לאף חודר –
מסחרר לך את הראש.

ואתה

נועץ מבטים

על כל שכה והולכת
אדם צעירות, וצעפים, וסדות העקב
טעם טוב, משהו אחר
נוף אחר,
מסחרר לך את הראש.

ואני

סיבת להודות – יפות, מה זה הדבר?
ועיניך לגמע אינן מפסיקות
ואוטי אינך רואה –
ולרגעים הקפה מר לי, מר –
מאכילה אותך בביס קרואסון
עוד קפה? אהובי?



קפה, מאפה וסיפור המעשה

מנשה בן־שמעון־הכהן

(בוסטון 1994)

על אם הדרך
מדפים גדושי ספרים
קפה, מאפה וספור מעשה
פשוט,
צנוע ומלא געגוע.

על אם הדרך
קפה מאפה
על אם הדרך
ספור מעשה
ספורים פשוטים
תמימים, עמקים
ספורים יומיומיים
עלי דרך נאספים
לבית הקפה מתכנסים
מספרי ספורים
ספורי חיים
לב אל לב
מחפשים
קושרים
מבקשים לגעת
נמוגים
געגועים משאירים
סימני דרך
והולכים





Coffee Break!



קפה – אדם

תמר דוד־כריספי

מבט מהרהר
בכוסות המנחות
על השלקנות
בחצר בית הקפה כרמז
על טיב האדם:
מפרק,
נטול סקר,
עם קצף,
ללא קצף
הפוך או שחר.
יושב שעות עם אספרסו קצר
מלצר מביט זועם
מהרהר בתשר הזעום!
מר, מתוק בכוס זכוכית
או ספל מעטר –
חיי אדם.



הקוראת בקפה

נועם מאיר שדות

יצאתי אל השדרה
ופגשתי את הקוראת בקפה
כמה זמן נותר לי לחיות? שאלתי אותה בתמימות מהוסה
הרי סך הכול אני לא מאמין בשטויות כאלו.
10 שו זה עולה, כך אמרה.
שילמתי לה והיא מילאה מלא הספל קפה שחור מהביל.
שתיתי והבאתי לה את התחתיית להסתכלות בשארית.
ובכן מלמלה בינה לבין עצמה. כמה זמן? את זה רק אלוהים יודע.
ועזבה את המקום במרוצה.



לרוויה

חגית בת-אליעזר

כמו ושתית קפה הם
שהולך ומתקרר
כך ובמהפך
נשיקותינו:

תחלה טעימות קטנות
המעמיקות ומתלהטות
ללגימות נדיבות
מלבות התשוקה



שתיים בקפה

סיגלינקה

בקפה של נורדוי

מסכה לך,

את מגיחה לפמע

מהמלת הרחוב

התיק שלך בְּהיר

ומונח עליך כאבר נוסף מאבְּרִיךְ

החנרים, שולקת רעבה גמח סלמון, בצל

ותלקי עגבנייה מתוך הבייגעל

שלוקחת לך, מסִּכֶּת, שְׁנוֹרָא טְעִים

אני חנוטה בגולף סְתוּי מפאת

השמש הצהבה

קבצן רחוב, מגיח

אל השלחן שלנו, תרה

במהירות אחר מטבעות טמוני הארנק,

מבטף עוקב אחר התנועות

דאוג מהבְּהִלָּה

מפתיצה ואלמת



אֶצְבְּעוֹת אָדָם לִוְקָחוֹת
אֶת הַשְּׁקָלִים,
אֶת אִשָּׁה טוֹבָה הוּא אוֹמֵר לִי
אֶת אִשָּׁה טוֹבָה



בית קפה מרים הדר

יושבת לי בבית קפה, כוס קפה ביד
בית הקפה שוקק חיים
כל אחד כאן בתוך עולמו
אישה אחת עם ספר פתוח, שוקלת כל מילה
גבר עם מחשב, אצבעותיו רוקדות על המקלדת.
אדם מביט בשעון, כאילו הזמן עובר לאט מדי
ילד בוכה בפניה, אמא מנסה להרגיע
והרעש שמסביב פשוט ממלא את האוויר.
אני יושבת בשקט, סופגת כל פרט קטן
השיחה של קבוצת חברים
כל אחד כאן בתוך סיפורו,
אישה עם תיק גדול, מביטה באופק
כמו ממתינה למישהו, או למשהו שלא יגיע.
ואני פשוט צופה, רגעים חולפים,
בפניה, זוג צעיר שותק, רק הידיים נוגעות
הן לא זקוקות למילים,
ובשולחן ליד, אדם מבוגר
עוקב אחרי הזמן
מדפדף בעיתון,
אני שותפה לרגעים, אבל לא שייכת אליהם



רואה את העולם חולף, בלי להרגיש שאני חלק ממנו
הקפה שלי מתקרר, ואני יודעת
שככה זה, כל אחד שותף לחיים, כל אחד בודד בדרכו.
כל מי שיושב פה יש לו מקום בלב
הזמן עובר, והסיפור לא נגמר
אני פה, הם שם, כל אחד עם חלום משלו,
כל אחד עם עולמו.



נס בטעם של נס שירי טורף־זינרייך

אָחד, שְׁנַיִם... עֲשָׂרָה סִיבּוּבִים מְדוּיָקִים.
מְאֹד פֶּשׁוּט - גְּרָגְרִי קָפֶה, חֶלֶב וּמִים רוֹתְחִים.
כְּפִית כְּסוּפָה נוֹקְשֶׁת בְּתוֹךְ כּוֹס שֶׁל זְכוּכִית,
מְעַרְבֶּלֶת וּמְעַרְבֶּכֶת יָד עֲדִינָה, אִמְהִית.

לְכֹאוֹרָה כּוֹס קָפֶה רְגִילָה וּבִיתִית,
אֵף הִיא שׁוֹנָה, מְיוֹחֶדֶת, מְמֹשׁ יְחִידִית.
לְקָפֶה הַזֶּה שֶׁל אִמָּא טַעַם לְגַמְרֵי אַחֵר,
טַעַם שֶׁל נֶס אִמִּיתִי,
תְּמִיד הַרְגָּשְׁתִּי בְּלֵב שֶׁכְּטוּחַ שְׂאִמָּא
הַכְּנִיסָה בּוֹ גַם מְרַכִּיב סוּדִי.

זֶה לֹא קָפֶה מְגִ'מִיקָה,
אֶפְלוֹ סוּפֶר לֹא הוֹסֵף,
לֹא דָבַר מָה מְיוֹחֵד בְּחֶלֶב,
זֶה הָיָה פֶּשׁוּט. Love...
קָפֶה מְחַמֵּם, מְנַחֵם
מְרַגֵּשׁ וְנוֹגֵעַ
מְמַלֵּא אֶת לְבִי בְּעוֹצְמוֹת
וּבְרָגֵשׁ מְשַׁגְּעַ.



מעולם לא טעמתי קפה כמו נשך אמא,
לעולם לא אֶזְכָּה לטעם שוב.
אך הקפה מלא האהבה
בזכרוני צרוב.



כוס קפה בבקשה דפנה חיימוביץ'

זרוע ארוכה ושעירה הושטה לעברה.

"תודה", ענתה כלאחר יד והניחה את ספל הקפה בשולי השולחן הסלוני העגול. לגמה לגימה ראשונה בהנאה ודפדפה בעיתון.

"בבקשה!" ענה בהדגשה יתרה כששיקע את גופו הכבד בכורסה. היא הסיטה את הכד העמוס פרחי חמניות שהסתיר את פניו.

"תשמעי ענת", פנה אליה בטון אפוף מסתורין, "שמתי לב למשהו שחוזר על עצמו. כשאת מגישה לי קפה ואני מודה לך, את אף פעם לא עונה לי - 'בבקשה'."

היא זקפה את ראשה מעל העיתון בעודו חוזר ומדגיש, "אבל אף-פעם!"

ענת חשה קורטוב של זעם בקולו.

"לא שמתי לב, יאיר, זה כך-כך חשוב?"

"לי זה מאוד חשוב!" ענה מיד.

"אם זה כל כך חשוב לך..." המשיכה ללגום מהקפה.

"תגידי, למה את תמיד משמיעה קולות כאלה?" צליל של טרוניה בקע מהשאלה שנורתה אליה,

"ביקשתי ממך כבר אלף פעמים לא לשתות כך, זה לא מנומס," הגביר את קולו, "אפילו ענבלי העירה לך."

"העירה לי רק על המרק. היא בעצמה ממצצת בשפתיים כשהיא נהנית ממאכל או ממשקה."

"היא ילדה, מותר לה," ענה נחרצות.

"כבר לא ממש ילדה בגיל תשע. ומתי נחנך אותה אם לא עכשיו?!"



"נחנך, נחנך. חיקה את דיבורה, "תפסיקי להיות מחנכת גם בבית, שתשמישי לה דוגמה והיא תלמד ממך."

שתיקה כבדה עמדה בין הקירות. מה הוא רוצה ממני? ניקרה בתוכה התהייה. בעניין החינוך יש אולי מידה של צדק בדבריו, חשבה. מאז ומתמיד קינן בה חשש שתדמית "המחנכת" תדבק בה.

היא הצמידה את האצבעות לספל החמים והמשיכה ללגום, מתאמצת לבלום את מצמוצי השפתיים.

"אתה יודע, יאיר, "קפצו מילותיה. "הקפה טעים. הפעם לא חסר בו כלום, הכול במינון הנכון."

"ברוך השם, עכשיו נרגעתי, "הניח כף יד רחבה על החזה ונשיפה התמלטה מפיו.

"הוא לא מתוק מדי, לא חם ולא קר מדי. כמות החלב בדיוק כמו שצריך ו..."

"די, נודניקית, הבנתי."

"רגע, תן לי לסיים. כמות גרגרי הקפה, זה פרט חשוב, "המשיכה, "בדיוק כמו שאני אוהבת. הכול עניין של מינון."

"צריך להיות גאון בשביל להכין לך כוס קפה, "עלה חיוך על פניו.

"אני באמת חושבת שאתה גאון, "אמרה בזיק של שובבות.

"את צוחקת עליי."

"אני בטוחה שלא במקרה מינו אותך כאחראי על יחידת המחשוב בטכניון."

"את כרגיל מגזימה, אבל אני שמח שאת חושבת כך, "התרכך קולו העמוק.

עיניו הירוקות ברקו ושלווה מבט שחדר אל מבעד לבגדיה.

"בוואי, ענתי, "סימן בכף ידו, "שבי קרוב אליי ותפסיקי לברבר כל כך הרבה."

היא נגשה בקלילות לכורסה והתיישבה על ברכיו.



"יופי, ככה אני אוהב, תודה."
 "ב-ב-ק-ש-ה." ענתה בהבלטת כל הברה.
 זרועותיו נכרכו סביב צווארה בחיבוק מהודק.
 "איי, אתה מכאיב לי."
 "עכשיו לא אכאיב, ליקק את חלקת צווארה ותנוכי אוזניה.
 "תיכף ענבל תעבור ותראה," חששה.
 "אז מה? שתדע שההורים שלה עושים אהבה לפעמים."
 "באמצע הסלון, השתגעתי?"
 "היא שקועה בסרט בחדר שלה ולא תזוז עד שיסתיים." קבע.
 "לא!" התעקשה ענת כשצילילי הסרט הדהדו בחלל, "רק בחדר שינה."
 יאיר אחז בזרועה ומשך אותה לכוון חדר השינה. כשנשק לשפתיה
 שאף לקרבו את ניחוח הקפה.
 "כמה טעיםםם," סינן מבין שפתיו.
 "הכול עניין של מינון," ענתה.
 "אני חושב שהבגדים שעלייך הם במינון גדול," לחש כשליטף את
 רעמת שיערה הגלי והצמיד את גופו לגופה. הוא הסיר את חולצתה, ידיו
 החלו לעסות את עורפה.
 "החזייה שלי יפה?" שאלה במתיקות.
 "מה שמתחת יותר יפה." פסק.
 "אתה יכול לראות מבעד לתחרה השקופה."
 "רוצה להרגיש," גששה ידו בקרסי החזייה.
 היא השליכה אותה ונשכבה על המיטה.
 הוא גהר מעליה וחפן את שדיה בכפות ידיו.
 "נעים לך, ענתי?"
 "מממ..." גלי עונג רחשו בגופה.



הוא הסיר את בגדיו ונשכב לצידה.
"תהיי רגועה, תתמסרי רק ללטיפות שלי. איזה עור חלק, כמה אני אוהב אותו."
"אוהבת את הליטופים שלך, את האצבעות שלך."
"תיכף תרגישי אותן במקומות הכי נסתרים שלך, בתוך המערה החשוכה. את מתגעגעת, נכון?"
היא הנידה בראשה. שפתיו לקקו את שפתייה, פילסו דרך. לשונו הייתה לחה ודביקה.
"מה זה?" ניתקה באחת את פיה מפיו והתרוממה. קול נפץ עז נשמע.
"שום דבר, בטח ענבל מכינה לה משהו במטבח."
"אני חייבת לראות."
"את לא חייבת, תני לי להמשיך לענג אותך."
"אבל לא אוכל להתרכז עכשיו."
"תתעלמי, ענתי, בבקשה."
"מה בוער?" ענתה לתחנוניו בשאלה, "האהבה יכולה לחכות, היא לא תברח."
"בוער מאוד," משך את ידה אל מכנסיו.
"יבער שוב," מיהרה לענות.
היא לבשה בזריזות את החולצה והתייצבה במטבח.
"מה קרה, ענבלי?" רסיסי זכוכית כיסו את הרצפה, ביניהם בצבצו ערמות קטנות של גרגרים חומים, כקיני נמלים.
"רצייתי להכין לי כוס חלב עם קצת קפה," ענתה בנימת התנצלות, "כשהתרוממתי לקחת את הצנצנת מהמדף היא החליקה ונשברה," דמעות ברקו בעיניה היפות.
"לא נורא," ניחמה אותה אמה, "נאסוף ביחד את השברים, יש צנצנת חדשה של נס קפה."



לאחר איסוף הרסיס האחרון הציעה בתה, "אימא, עכשיו תשבי פה ואני אכין לנו קפה."

כשהוגש הקפה הודתה לה.

"בבקשה, אימא, ענתה בחיוך רחב.

ענת אחזה את ספל הקפה ויניקה ממנו בדממה. ברחבי המטבח לא נשמע אף לא צליל אחד של מצמוץ.



נקמת המלצרים

יהורם גלילי

"הפוך".

בקש ציור של לב,
אמר שהוא זמן ולא מצחיק,
אבל רוצה לב.
מן לו לב.

"הפוך, ביץ',

על בסיס מים, רותם,
פוס נכובית,
בלי קצף, בלי חיוך".

עם שתי כפיות קצף
זה תכל'ס מקינטו,
אבל הוא רוצה את זה
פכה בדיוק.

"שיק שוקו קוקוס" –

רצתה משהו משמין.
סוף סוף מישהי
רוצה שמן.



"שייק מאקה קקאו"

בסוף לקחת

כי היא הולכת.

בסוף בלם הולכים.



בדוים שירי גולדברגר

יריעות פח טלאו מטנה שלמה
דיונות שיראיו, שרנל נתלה.
קפה הרמת, קרון שמש נתנה,
חרוט־ספר – מחת כל־פטישים
(עצוב סאונד) לפני־רוח חריפה.



ספלון קפה אברהם (רמי) ישראלי

התיישב בפנה המוצלת של בית הקפה
בחויץ השמש קופחת וממסה תפצאים
הסתפל סביבו, נוף די יפה
החיים לפעמים, את האנשים מפצים.

הזמין קפה קטן, שחר ותזק להעירו
מחשבותיו עלו על גדותיהן בראשו
המלצרית המבגרת הניחה ספלון לידו
שאב וניקה קטנה שגרעה מאושו.

כמות הקפה הקטנה הספיקה בדיוק
כמעט נטה להזמין ספלון נוסף
הנים את הספלון ופלט מעין שהוק
המשקע שנותר הנה ערוך מוסף.

לאחר לקחו הביטה המלצרית במשקע
לקדה לקרא בקפה שחר לעתידות
נבהלה למראה שנגלה ומבהלה השמתקה
לקוחם שעזב נכון עתיד עם מורדות.



זיכרונות של ניחוח קפה מנשה בן-שמעון-הכהן

שיקה נבוכה וקולסת
אינטימית-משהו, מבדעת,
וכוס מהדהד,
מפיס ואוהד.

עינים עוצמים
קולות עולים ויורדים,
לגימה עמקה – ושתיקה.

ניחוחות של קפה בנסד לוגמים
בנסד חולקים, את האויר ממלאים,
זכרונות.



אוקטובר 2024

חגית בת-אליעזר

ב"קפה הפינה", יש פְּנֵה בְּחִיפָה,
פתוח במלחמה, אף אין מֶרְחֵב מוּגֵן
אזעקת "צבע אדם" בעת מתקפה
מבריקה ת'סועדים אל מתחת לשלחן

נשמעה אזעקה, הגבתי בהתאם
אף אני כאן לבד. מה אתכם?
לחדשה בשיכונה נוסף פרט קטן:
בקומה השנייה – שכנה עם קול סופרן

מה אומר הקזון העתיק של שלום?
"נכתתו חנייות למזמרות".
הגרסה החיפאית: צופרים לזמרות
אופרה של הגשמת חלום

באזעקה במק"ד, בביתי המוגן
אברח בדמיוני, אשמע קול סופרן



אספרסו דליהרות הלפרין

היא עומדת במטבח הזעיר ומכינה לעצמה את כוס הקפה הראשונה של היום – אספרסו משולש מהמְקִינְטָה האדומה שנמרוד קנה עוד באיטליה. מבט מבעד לחלון המטבח מאשש שאכן טרם זריחה. השמיים עדיין כהים. היא יוצאת מהבית הזדמון לרחבה הקטנה שפונה למרחבים, מתעטפת בכרבותית המשובצת בכחול־אדום ופסי שחור, ומתיישבת בכיסא הקש היחיד. הספל נתון בין שתי כפות ידיה ומוציא את צינת האפלה. לפנייה רק צלליות גושים במרחב עמום. היא לוגמת את הקפה וטועמת את המרירות הנעימה. מעולם לא הוסיפה סוכר או חלב.

ציוץ ראשון של ציפורים מבשר את עלות השחר. דקתיים, והשמיים מתחילים לשנות את צבעם. פְּרָתִי. תכלת. ואז אור בהיר חושף את תמונת המרחב לפנייה. כרמים מוריקים, גבעות חרושות והרים תכלכלים וגבוהים מרחוק. היא נוצרת את הרגע בזיכרונה בידיעה שזה יטעין את יתרת יומה, נכנסת חזרה, שוטפת את הכוס ויוצאת לרכב. רק בשעה כזו תספיק להגיע למרכז ולעבודה בזמן.

שעה אחר כך היא מחנה את הרכב בחניון התת־קרקעי של המשרד ועולה לקומה התשיעית. המעלית מלאה באנשים שמחזיקים כוסות חד־פעמיות מלאות בקפה. היא מחייכת לעצמה, נזכרת איך נמרוד היה נרכן אליה ולוחש, "קָרֶס קפה." על שולחנה מחכה כבר תיק הפרויקט שהמשרד צריך להגיש היום. ליאור עומדת בכניסה לחדרה ואלמה מרימה אליה את פניה וסוקרת אותה. כתמיד ליאור לבושה ברישול סתמי של סוודר כלשהו מעל ג'ינס. עבודתה לעומת זאת מהודקת, כמו אספרסו טוב. אחת הגרפיקאיות המעולות שלה. "תוכלי להכין לי בבקשה קפה? רק ודאי שפולי הסנטו דומינגו נטחנו עכשיו." ליאור מחייכת ויוצאת למטבח. אלמה יודעת שמאחורי גבה צוחקים על ההקפדה שלה על טריות טחינת הפולים. לא משנה לה. עבודה, ריח הפולים הטחונים קריטי. ליאור מניחה לפנייה את כוס הקפה. אלמה מקרבת לאפה את ספלול הקפה. ניחוח מלא ומעט חמוץ עולה ממנו.



"תודה." הריח מעלה בה את תמונת הנוף של לפנות בוקר, את השקט ואת הגעגוע לנמרוד. אלמה מפנה את מבטה לחלון משרדה הרחב, שממנו נשקף הים עד לגבעות הכורכר שעוד נותרו. טוהר מוחלט בגוני תכול.

בצהריים היא יורדת לקפה השכונתי שנותר לצד גורדי השחקים שקמו בעשור האחרון על קו הים, כוך בקיר עם מספר שולחנות קטנים שפזורים על המדרכה לפניו. "סלט וקפה?" סימה עומדת מאחורי הדלפק, סינר לבן חגור למותניה מעל השמלה הקבועה בגוון חרדלי, ומחייכת אליה. "כן, כמו תמיד." אלמה מתיישבת בשולחן הקבוע שלה, מאחור, ומתבוננת ביתר היושבים. ההמולה מזכירה לה את מקהלות עורבי הקאק שמתכנסות לעת ערב על האורן מחוץ לביתה. תמיד הרגישה שהם משיחים במאורעות היום. היא מוציאה את הפנקס שבתיקה, מוכנה לרשום סקיצות מהירות וקטנות של היושבים. הכנה לציורים שתיצייר בסטודיו, במושב.

סימה מניחה לפנייה את ספל הקפה ואת קערת הסלט, שעליו נמרוד היה מכריז בקולי קולות "מהטובים בעיר חוץ מזה שאני מכין." נמרוד תמיד סחט הרבה לימון לסלט תוך הגבהת היד מעל הקערה כשהוא בוחן את טפטוף המיץ לתוכה. אחר כך הם היו יוצאים לשבת ברחבה הקטנה כשנמרוד מביט בה בחיוך הקבוע שלו ובוהן עד כמה היא מתענגת על הטעם. אז היו ברחבה שני כיסאות. היא מקרבת את הספל לאפה. לגימה קטנה מהקפה מבהירה לה שהוא קצת שרוף. המכונה חמה מדי. באיטליה היו מסרבים לשתות את זה.

היא התאהבה באספרסו ביום שירדה מהרכבת בפירנצה בשש בבוקר לפני שנים בעודה סטודנטית. נפש חיה לא הייתה בחוץ. לבית המלון בעל שני הכוכבים שהזמינה לשבוע סיור במוזיאונים, עדיין לא יכלה להגיע. מפתח התחנה ראתה את השלט "קפה" ונכנסה. המקום היה זעיר. דלפק ארוך מעץ שליידו עמדו כמה גברים בגיל העמידה. ספלול זעיר הונח לפנייה. ניחוח מלא כמו לחם טרי שחמיצות כמעט לא ניכרה בו עלה באפה. הטעם היה נפלא. חם, מלא, אפילו מנחם. היא חשה שמישהו מתבונן בה וסובבה את ראשה. עיניה נתקלו בבחור גבוה שפניו השחומות היו עטורות תלתלים שחורים וארוכים. עיניו חייכו. היא



סקרה את לבושו. חולצת טי, מכנסי ג'ינס ו... סנדלי שורש? שוין, היא לא מתכוונת להזדהות. אבל נמרוד קלט את הסקירה שהועבר וחיוך ענק נפרש והאיר את כל תווי פניו. כמה שהחיוך הזה חסר לה.

במשרד היא עוברת על התיקונים שליאור עשתה. לקראת שקיעה הפרויקט ראוי. אלמה מביטה בשמש הצונחת אל עבר קו המים. שביל זהוב שגווניו הלכו והעמיקו מצהוב חיוור לכתום לוהט מתמתח אל עבר החוף. בידה כוס אספרסו אחרונה שכבר הכינה לבד במשרד שהתרוקן. היא ממתינה לרגע שהשמיים יהפכו לגוון אפרסק לוהט ואז יאדימו ויתכהו. פעם הם היו יושבים בשעה הזו על גבעות הכורכר, היא עם פנקס הרישום התמידי, נמרוד עם המצלמה. את הקפה שהכין בבית הביא בתרמוס נירוסטה יחד עם כוסות זכוכית קטנות. אלמה הניחה את כוס הקפה על השולחן שלפניה. מר לה מדי.

חזרה במושב, עץ האורן דומם. היום הקאקים כבר סיימו את השיח הקולני שלהם. גם הבית דומם. היא יוצאת לרחבת הכניסה הקטנה ומתיישבת בכיסא הקש. הספל אחוז בין כפות ידיה והיא מביטה במרחב שהלילה כבר כיסה והותיר ממנו רק צלליות גושים גדולים. עכשיו, היא תמיד לבד.



בחירות עדי בלכמן־סופר

קפסולה של קפה גזרְקת למְכוֹנה,
וְהָרִיחַ כְּמַעַט וּמְכָרִיחַ אוֹתִי לְטַעַם.
זֹאת לֹא הַפְעַם הָרִאשׁוֹנָה שְׁאֲנִי נִמְשָׁקֵת
אֶל מָה שְׁמִשְׁאִיר לִי טַעַם מֵרַ וְאֵיִם,

כְּמוֹ בַּפְעַם הַהִיא, כְּשִׁשׁוֹחֲחֵנוּ וְשִׁתִּינוּ,
וּלְרַגַע הִנֵּה נִדְמָה לִי שְׂאֵת מְקוֹשִׁיבָה,
אֲבָל אִזּוֹ הַשְּׁקֵט שָׁרַר בֵּינֵינוּ,
וּבְרַגַע הִפְכָתִי לְשִׁקוּפָה וְעֵצוּבָה.

וְכִכָּה בְּחֵרְתִי אֵת כָּל הַבְּחִירוֹת,
תְּמִיד קְשׁוֹת וְתְּמִיד מְרִירוֹת,
תְּמִיד מִתְאַמְצָת, וְלֹא מִתְמַלֵּאת,
וְמָה הֵייתִי רוֹצָה בְּאַמְתָּ?

מִשְׁחָקִים מְפָזְרִים בְּסוּף עוֹד מִשְׁחָק,
שְׂמֵתָקִים בְּאֶזֶר הַחֲשׂוֹף שֶׁל הַחַיִּים.
נֶאֱחָזֵת בְּרַגַע שְׁבוּ הוּא צָחֵק,
אֲדָ רִגְעֵי הַקָּאֵב הֵם רַבִּים וְדוֹקְרִים.



והזנרת אליך ומנסה לספר,
מנסה ללכד אצריך איזה מבט,
אבל משהו חולף ומשהו בוער,
וידעת שזה לא ישתנה, זאת את.

וככה בסרתי את כל הבחירות,
תמיד קשות ותמיד קרירות,
תמיד מתאמצת, ולא מתמלאת
ומה הייתי רוצה באמת?

קפסולה של קפה נזרקת למכונה,
זה לא האספרסו שלי, הוא שלו.
האיש שבשבילו גם המרירות מהנה,
ואני נמשכת לטעם שלו.

והוא מאפשר לי להיות, למרות הכל.
צובע אותי בצבעים עליזים.
ובזכותו אני מצליחה גם למחל,
וללכת צעד צעד בשבילי הסיים.

הוא הדבר האחד שידעתי לבחר,
בקלות בסרתי, בלי מאמץ.
והוא ממלא באהבה גדולה את החור,
שפעור מתמיד בלבי הנחמץ.



קפה שחור בזמן מלחמה

סיגלינקה

מזה זמן אני ממתין
ההנה אטי לי
אין לי סוסים ולכן הם
גם לא לאט עולים
במעלה הר
יגעות פושטת בכל
תנועות מכאניות של הגוף
הרעב צמא מתנקה
גם משיח מתמקמה
אולי תבוא?



ירמיהו בבית קפה עדנה אפק

ירמיהו בבית הקפה
מסביבו מגור.
קול תרועה שומעת נפשו
תרועת מלקמה.
ירמיהו איננו איש צבא.
הוא רוצה להיות יונה:
למרות מה שנבא
נינה לא נפלה.
ירמיהו בירושלים.
ארוסת הפקר בגרונו
כמו נבואה.



מורשת

עדה מיכל ווינשטיין

השארת לי מורשת
לה מספר סעיפים
אחד מהם הוא המקינטה הרומחת בקפה מושבח.
כשפגרת לא תמיד שמעת את הבעבוע הקולח ואמא היתה מסמנת לך.
כל אורח היה מתכבד מיד בקפה ריחני,
חיוך ובדיחה, קריצה ולב רחב באהבה.
שלושה חדשים לפני לכתך אמרת לי
"אני כבר לא יכול לשתות קפה. רק חלב"
"אינני מצטער" הוספת "היה לי די... צריך לדעת מתי ללקח"



קפה על הכנרת מנשה בן־שמעון־הכהן

מיוזקת רקע
גלים מתגלגלים ברוך
תוגת הלב
אֶסְפְּרוּ אֶרְךְ.

קפה על הכנרת
אֶלְכְּסַנְדֵּר פֶּן
תְּשׁוּקָה זֹרְמָת
וְאֶמֶן.



★

יאנה סיטרמן־לסרי

עורכים חגים סביבי
במעגל.
תרים אחר הנפש
לשאבדה
במסע שהוא
עם קפה שחר
בשתיית לי
לנחמה.



מחול השלום שירי גולדברגר

מיתרי חשמל,
גדילי זָהָב ופנינה
נתחככו בשמים,
עטיני נחשת, צלצלי-שמע.

בְּטָרָם קוֹץ,
הַנֶּעַ הַלֵּב וְהַמָּתָן
יִצִּית אֶת הָאֵשׁ,
יִרְיעוּ לְפָנָיו כָּל הָאָרֶץ.
עָלֵי יִרְקַע
בְּקֶצֶב מְחֹל דְּבִכָּה פִּיִּסְקָלִי,
תִּגְעָה הַרְמָה.

מִהֶרְגַע הָרֵאשׁוֹן –
נִיחֹס הַשָּׁמֶן,
קָפָה, מְעֻמּוֹל.
הֶלִיוֹגְרָפִים, * אֲבָרוֹת כֶּלֶה
יִחֹגוּ בַּמְסְלוֹל,
מִכְבָּדוֹת צְבֻעוֹנִיּוֹת,
מִדְחֵי עֲקָאֵל**.



ההרים התאדו.
הרום צלפה, עצרה נשימה.
רחפו תנוי שחרור, כתרי דוכיפת
(הכי מטורף).
גמב מחול דרבנים
(בעת מאורות שיחי היסמין).
קרנן התצוגה לא שנה את קולו.
ילדים דגמנו אינסטינקטים,
לגמו הבוקי מצלמות.
בכדתי מן המבקר,
קפה ורדים הרפתח.
הסטטוס עזכן (שדור חי) לאהבה,
רוה סירופ ספר
(ניצוצות ג'ז, שברי זהב) –
מתנים
ליפיו הפראי של הקיץ.

* הליוגרף: מכשיר קשר להעברת הבוקי אור.
* * חבל קלוע לכריכת הספיה . عقال



ראשית מאי מלכה אורמן

בראשית מאי
אנו ישובים בצל הגזיבו,
מזג האויר נעים לעורנו.
הטוסה מנקרת
ומוליכה את חמשת אפרוטיה,
והטנס
רוקד ומרעיד את זנבו העצום,
צונח למרחקים.
חיוך עולה בקצוות פנו,
כלום לא מפר את השלנה,
דמומים
קפוצ'ינו עוגיה
וביחד.



אישה אחרת

שיר מנור

חולפת יותר מחצי שעה עד שאני אוזרת אומץ ופונה למלצר המוכר שלא הבחין בי עד כה ובכך חיזק את מה שכבר ידעתי: עבר זמני. אולי היה זה הקמט החדש, המתריס, שצמח בשבועות האחרונים מתחת לעין השמאלית. אולי זה הרעד בשפתיים. אולי הפנים האדומות. הבנתי מזמן שהירידות העצמיות הכי מורידות אותי, אבל אני לא מסוגלת להיגמל. אני מבקשת בצרידות את הקפה הקבוע, והמלצר משיב: כן בטח, מה שלומך? אני מזמין לך הפוך עם הרבה קצף? לא, אספרסו כפול, קרח בצד, אני עונה.

אין לי מושג מה גרם לי להיענות לבקשתה של הפסיכולוגית החדשה שלי שאצא לבית קפה, ולו לעשרים דקות. הרי מהרגע הראשון לא חיבבתי אותה, תמהיל של פרצוף עקמומי, קול קפוא והעובדה שהמשקה היחיד שהציעה היה מים בכוס חד פעמית. העיקר שתצאי מהבית, אפילו תשבי על ספסל, הציעה, אך מעולם לא הייתה לי חיבה לספסלים, ועוברי אורח נוטים לשבת בהם. תצאי לקניות, הוסיפה. אבל שכחתי מזמן מה אהבתי כל כך פעם בסחרחרת הטקסטיל המכוער ששואבת בנות רעבות שדוחקות אותי הצידה.

אולי שתי חברות שהציעו שאצא לבית קפה לבד, כמו שכל כך אהבתי פעם, הן שהניעו אותי לעזוב את מקומי הקבוע. התלוננתי בפניהן שוב על כך שאני כלואה בבית כבר כמעט שנה, שהמרפסת שואבת אותי כמו דב נמלים, שאני מפחדת להיחשף לעולם. כל כך פשוט, אמרו, מה הבעיה? תחליפי את הפיג'מה לבגדים היפים שלא איבקת כבר חודשים, תנעלי את הנעליים שקנית בסוף העונה לפני ארבע עונות וטרם נעלת, וזהו - תקפצי החוצה. מה כבר יקרה? לשלושתן סירבתי בתוקף, אמרתי שאין להן מושג איך זה להיות אני, שחרדה זאת לא רק המילה הזאת שנמאס לקרוא, אבל אז החלטתי לעשות מעשה, ואני והחלטות בדרך כלל לא חברות.



עד שהמלצר חוזר ובידו אמריקנו עם חלב וקרח, אני מספיקה שני סטים של תרגיל נשימה ארבע על ארבע בקצב הפעימות שמקפיצות את לבי אל השולחן. אני לא מבקשת שיחליף לי את הקפה כי אין לי מושג איך אצליח לבטא את הצורך שלי במילים רכות, רפות, ענניות, שלא יטלטלו אותי או אותו. אז אני רק מבקשת סוכר, שנשמע לי הכי מקובל, למרות שלא נגעתי בסוכר כבר עשרים שנה. הוא מניח את הקפה על השולחן ולמראה רעידתו הוא ממחר לייצב אותו עם זרד כפוף שהוא שובר מהעץ הסמוך.

תרצי לאכול משהו? הוא שואל. יש לי בחילה כבר חצי שנה, אני כמעט אומרת. אולי עוגייה? שוקולד צ'יפס. יצאה הרגע מהתנור. הוא מציע בחביבות ואני מסכימה, שלא יזדעזע לו המגש, שהעווית על שפתיו תהפוך לחיוך, שמשוהו טוב יקרה עכשיו.

טעמו המהול של האמריקנו דומה לשאריות שלי שמתארגנות מחדש לצדו. אני לוגמת ומביטה בלפטופ, מקלידה אות מדי פעם, להיראות עסוקה. פותחת תמונה בפוטושופ, מפלטרת ויוצרת גיף מטופש של חיות משק שהופכות לנקודות.

העוגייה חמה כמובטח, מתוקה כמו בריכת בזוקה, סותרת באחת את כל חמיצותי. אולי היא לא הדבר הראשון שכדאי לאכול אחרי צום ממושך. אני מניחה אותה על השולחן והיא מחליקה לרצפה. ואז שומעת מאחוריי את קולם של זוג חברים לשעבר מהשכונה השכנה. אני מתחילה להזיע ולרעוד בכפות הידיים. לפתע אני מריחה את היסמין שהיא זורה על צווארה, נזכרת בימים שהריח הזה עורר בי רגש. צחוקה צורב בגבי, היא מצפה שאישה אחרת תסתובב אליה בשמחה, אבל למרות שהיא מחייכת לכל הרוחב אני בקושי מצליחה לומר: טוב לראות אותך. מתלבטת אם לקרב אליי את סנטרה ולנשק אותה, כפי שתמיד חלמתי, אבל אני נותרת קפואה כמו הקפה שלי. היא מייד תרוץ לחלוק עם בן זוגה איך נדפקתי, אבל לוקח לה זמן עד שהיא זזה.

מהשולחן שלימיני גבר מזוקן נועץ בי מבט אפור. אלמלא אני איש לא היה מביט בו. הוא זקן מכדי לעניין וזועף ומוכר לי, אולי מהמכולת, אולי מהיסודי. לוגם אספרסו כפול עם קרח לצד עוגיית שוקולד צ'יפס טרי טרי מהתנור. אולי אשתו עזבה אותה, השאירה אותו לשתות לבד



את העולם, והוא מבלה את רוב ימיו במרפסת, סביבו תלוליות של בלגן
ולכלוך.

אני משאירה את התשלום על השולחן, מחזקת אותו במאפרה, שלא
ישקשק, ומדדה הביתה. עברו ארבעים ושלוש דקות.



מקניטה קרן גפני

בְּקָר
מְרַתֶּחָה מֵיָם
וּמִזְגֶּגֶת לְתוֹךְ
מִיֶּכֶל הַמְּקִינֶטָה
לְשִׁקְנִית לִי
בְּאֵהָבָה.
טוֹחֶנֶת אֶת הַפּוֹלִים
הָאֲרוֹמָטִיִּים וְשֶׁרְכֵשְׁתִּי
בְּהַמְלָצָתָךְ
אֶל תּוֹךְ
מְסַנֶּנֶת הַמְּקִינֶטָה.
עִם זְכָרוֹנְךָ
מִתְחִילָה אֶת הַיּוֹם
וְעִם זְכָרוֹנְךָ
וְסוֹגֶרֶת אֶת הָעָרֵב
עַת אֲנִי מְמַרְקֶת
אֶת הַמְּקִינֶטָה.



בהמתנה שרון הר פז

בוקר. אחרי לילה של הפגזות בלתי פוסקות, ישנה הפוגת מה. אי אפשר לדעת עד מתי. גוררת את עצמי אל המטבח, מורידה את הג'זווה מהמדף ופותחת את הברז. המים קולחים בזריזות. המוח שלי בקושי מסוגל להדביק את הקצב. מדליקה את הגז ומקרבת אליו גפרור. הלהבה, אותה אני ממניכה, לוחשת לי להתערר מהר יותר. אין לי את היכולת להזדרז. לא כרגע. מחכה דקות אחדות במתח עד שהמים יתחממו קצת, משננת לעצמי שִׁבְהֶשְׁמַע אַזְעָקָה, לזכור לכבות קודם כל את הגז לפני שאמלט את נפשי אל הממ"ד. קולות הדרדקים מבית הספר הדתי שמול מרפסת המטבח שלי מברשים לי שהם שוקדים על שינון תלמודם. כמו בשאר הימים, אך בעיקר בבוקר הזה, אין לי כוח לחשוב על החבר הדמיוני שלהם. אין זו העת לדיונים פילוסופיים. גם לא אֶמוֹנִיִּים. מנסה להוציא מהתאים הזוחלים באיטיות במוחי כמה החלטות לגבי היום, תוהה אילו מטלות אוכל ו/או אספיק להשלים בין המטחים.

אדים מתחילים לעלות מהג'זווה. פותחת את מכסה צנצנת הסוכר וחופנת מתוכה חצי כפית אותה אני מְגִיֶּרָה לתוך המים החמימים. פאטמה, שכנתי מהקומה שמתחתי, לימדה אותי שהסוד של קפה אסלי זה היחס של אחד לאחד בין הקפה לבין הסוכר, אבל אחרי שטעמתי את הקפה שלה, אני מעדיפה יחס של חצי סוכר וכפית גדושה של קפה (רצוי עם הל). כל אשה וטעמה היא.

מערבבת היטב בעזרת הכפית ארוכת הידית ומחכה בקוצר רוח שהקפה ירתח כבר. יש צורך בהמון סבלנות, כי הלהבה נמוכה כדי שהקפה לא יִתְרַף. אין ברירה, קפה מבשלים לאט, גם אם את על קוצים מחמת האזעקות העלולות להשמע בכל שניה. כשזה רותח ומועָד לגלישה, אני מורידה מהגז ומחכה עד שהגל ישכך. כשזה קורה, אני שמה שוב את הג'זווה על הלהבה הממתינה ומשגיחה היטב על גובה גלישתן של הבעות המבעבעות. כך שלוש פעמים. מכבה את הגז ומניחה לקפה עוד שבע עד עשר דקות כדי שיתאים את עצמו לעולם.



מתישבת אל שולחן המטבח. כמה טילים ישלחו לנו היום? כמה מחר?
מחרתיים? כל השבוע? האם אספיק להנות מהקפה או שאאלץ למלט
את נפשי אל הממ"ד כשהאזעקות תתחדשנה? בהמתנה.



קפה הפוך

עמיר תומר

עוד שעה לסגירה. את יושבת מולי
שומקת, בוחשת לאט את הבוץ.
פעם היו כאן בינינו מלים
לפני שספלים החלו לחצוץ
בין גופי לגופך. "את יודעת" ...
אני מנסה להפשיר את הכפור
שעלה על שולינו, מוסח מן הדעת,
"לפעמים גם אפשר לחזור לאחור"

כובשת מבט בשארית קרואסון,
באצבע לכה מלקטת פירור,
לאט מקרבת אל קצה הלשון
שנבלע בדממה בפה הסגור.

נותרו עוד פחות מעשרים רגעים,
מציע סיגריה, מזמין עוד הפוך,
מנסה מבטים, מבעים, מגעים,
לא מצליח לחצות את הגבול הקפוא.



"אתָּ שׁוֹמְעֵת? עוֹד עֵשֶׂר דְּקוֹת הֵם סוּגְרִים,
אוֹלֵי שׁוֹב נִלְחָד לְטִיֵּילָת, כְּמוֹ פֶּעַם".
מְחוּגֵי הַשְּׁעוֹן לֹפְתִים צְנוּאֵרִי:
'אֵין סִיפוֹי. אֵין מוֹצָא. אֵין תְּכָלִית. אֵין שׁוֹם טַעַם'.

דְּקָה לְסִגְיָה. בְּתַנוּעָה חֵינְנִית
בְּיַד מְסַמְנֵת 'חֶשְׁבוֹן' לְמַלְצֵר.
"בְּנֶפֶרֶד", אֶתָּ קוֹבְעֵת בְּטוֹן פֶּסְקֵנִי.
נִבְרָשׁוֹת כְּכָר גוֹנְזוֹת אֶת אוֹרֵן לְמַחֵר.

סְגוֹר. פְּגִרֵי כְּסֵאוֹת מוֹנֵחִים
אֶפְרָקְדוֹ, זוֹקְרִים רִגְלֵיהֶם לְתַקְרָה.
מִבְּטִים אֶחָרוֹנִים נִשְׁלָחִים. לֹא בּוֹכִים
עַל קֶפֶה שְׁנִשְׁפָּף בְּמוֹרֵד הַשְּׁדָרָה.



תשוקה מתפרצת

יהורם גלילי

תשוקה מהלכת
ברחובות מהבילים,
מגיחה ממחשוף עמק
ופטמות זקורות
בחלצה הדוקה
של גבר צעיר.

תשוקה מתפרצת
בסמוד לקביש
הסואן,
בנשיקה ובהתגפפות
אשה בשמלה קיצית
עם צעיר מזקן.

רכוב על אופנים
חשמליים
מוביל שליח
בקביה בחלה
חזה מקפץ
ברטב אסיתי.



בבית קפה עמוס
מעופפים מבטים
לשופי זמה
מחבורת גברים
לאם המניקה
את תינוקה.



תירוץ

עדה מיכל ווינשטיין

בקר טקסי בהכנת קפה על האש,
אם יש בדיקת דם או צום מתגנבת לה חרדה ודאגה קלה
פיצד אשורד את השעה הקרוכה או היום!?
בטפול או עם חברה הוא
נחויץ אף לפעמים הקפה הנו רק תרוץ



מלכה אורמן
עדנה אפק
עדי בלכמן־סופר
מנשה בן־שמעון־הכהן
חגית בת־אליעזר
סיגלי־נקה (סיגל גוטר)
שירי גולדברגר
יהורם גילי
קרן גפני
תמר דוד־כריספי
מרים הדר
דליה־רות הלפרין
שרון הר פז
עדה מיכל ויינשטיין
דלית ולדמן
דפנה חיימוביץ'
שירי טורף־זינרייך
שיר מנור
אברהם (רמי) ישראלי
רויטל משעלי
תות הרמס סאטורי
יאנה סיטרמן־לסרי
אורית סרן
אלי פוקס
אסתר א. קאפח
נועם מאיר שדות
צביה שמש
עמיר תומר

